

**Quæstionum Canonicarum, In Quinque Libros
Decretalium, Tomus ...**

In Librum II. Decretalium, Per Triginta Titulos Distributum, In Quo Agitur
De Judiciis, Foro Competenti, Libelli Oblatione, Mutuis petitionibus, ...

Krimer, Ferdinand

Augustæ Vindelicorum, 1708

§. III. Coram quo Judice facienda sit appellatio?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73001](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73001)

Judex appellationis appellentem noviter gravat, jus est semper noviter appellandi. dixi: *de eodem victo*. Nam, si non sit *idem*, appellans; conceditur etiam tertia appellatio, ut, si Victor vincatur in judicio appellationis secundo obtentæ à victo; tunc enim ipse quoque contra hoc gravamen licitè, super eadem causa, provocabit, ex communi beneficio gravatorum.

§. III.

Coram quo Judice facienda sit appellatio?

2731. **I**N hac materia quæstio est 1. coram quo Judice is, qui provocat à sententia Judicis inferioris, debeat facere provocationem? ante resolut. not. quæstionem, quando pars appellans censetur habere, vel non habere copiam, seu facultatem adeundi Judicem, coram quo provocare vult, responderi ab Ulpiano, ut habetur L. 1. §. 9. ff. quando appell. *adeundi autem facultatem semper accipimus, si in publico sui copiam fecit: ceterum, si non fecit, an imputetur alicui, quod ad domum ejus non venerit, quodque in hortos non accesserit, & ulterius, quod ad villam suburbanam? magisque est, ut non debeat imputari: quare, si in publico ejus adeundi facultas non fuit, melius dicitur, facultatem non fuisse adeundi; quod tamen accipe de his, qui certis diebus, in loco publico, pro tribunali sedent; quibus positus:*

Resp. appellationem posse, ac debere fieri coram Judice, per cujus sententiam appellate volens se gravatum sentit, si ejus adeundi copiam habere possit; desumitur ex 2. q. 6. c. *Biduum* 29. ibi: si forte statim post dictam sententiam, si quis ipsius quidem, à quo appellavit, adeundi facultatem non habuerit, ut ei libellos daret; ejus autem quem appellavit, habeat copiam, videndum est, ut ei præscribi possit, quod eum non adierit? & hoc jure utimur ut si alterius adeundi fuerit copia, præscriptio locum habeat.

2732. Sed quæstio est, coram quo appellandum sit, si quis non possit habere copiam adeundi Judicem, per cujus sententiam quis gravatus est? Resp. quod coram judice Superiore, ad quem causa, & appellatio

jure devolvitur? Constat ex cit. textu dicti c. intellige, si copiam habeat, istum adeundi: si autem nec illius, nec istius copiam haberet, resolutio data est in c. *fn. h. t.* ibi: *si justus metus, quo minus appellaveris, te excusat, ad appellationis reputaris beneficium convolvat, dummodo intra tempus, quo licitè provocatur, coram Judice, à quo appellasse volueris: vel si habere ipsius copiam nequivisti, in presentia bonorum Virorum, protestatione super hoc proposita, causas appellationis duxeris exprimentas.*

2733. Circa hunc textum not. 1. intelligendum esse de metu justo, seu probabili, eoque gravi, ac injustè incusso; nam si justè Judex metum incuteret, non excusaret appellentem, ut tradit Sanchez l. 4. matr. D. 8. n. 9. ad finem; & Scaccia de appell. q. 6. n. 8. ubi ait, quod, si condemnatus, ob justum, sive probabilem metum non appellaret, tunc posset omitti appellatio, & sufficiat, quod is dicat Judici à quo: *Domine Judex, me gravasti in hoc, & hoc*, & adducat talia gravamina ad illos, quibus liceat appellare, quia adductio talium gravaminum habetur pro sufficienti appellatione, stantò justo timore appellandi; & in tali casu, inquit n. 9. si quis ob justum metum non audeat facere prædictam protestationem coram Judice, à quo, protestatio habeatur pro facta; & ideo erit appellandum coram honestis personis, præmissa dicta protestatione, quod non audeat appellare coram Judice à quo.

2734. Ut autem rectè fiat dicta protestatio, tria requirit prædictus Author. n. 11. primum, quod fiat tempore congruo, id est, infra decem dies; Secundum, quod fiat publicè, id est, coram publicis personis, aut coram Judice cujusque fori; tertium, quod contineat causas metus, non tamen est necessarium, quod contineat causas, nisi postea tu prosecutione causæ: & quod pars, justè timens de Judice, possit appellare coram probis viris, licet ad sit Judex, dicit Surdus conf. 228. n. 15. Amplia, etiam si ipse, cui opus est appellare, fuerit causa ipsius metus, vel ille incutiatur à Judice, quia est terribilis contra appellantes sive inferatur à partibus, vel earum consanguineis, Franc. in præsent. n. 2. & 4. Sigism. Scaccia q. 6. n. 15. & 16.

Not. 2. similiter valere, si gravatus ap-
pel-

2733.

2734.

2735.

pellet coram Notario, si Judex adiri non potest ob justum metum, appellatione tamen facta in scriptis, & appellationis scheda inserta in instrumento Notarii, ut constat ex L. 7 ff. h. t. ibi: *cum quidam, propter violentiam Judicis, non ipsi, à quo appellavit, dedit libellos, sed publicè proposuisset; D. Severus veniam ei dedit, & permisit ei, causas appellationis agere*: quo tamen casu, ut impediatur attentata Judicis, hoc ipsum insinuandum est Judici à quo; aliàs ad instantiam partis appellatæ, in executione procedere potest, nec attentata ante subsecutam inhibitionem, à Superiore emissam, in tali casu à Judice à quo facta, revocantur, nisi appellans in causa appellationis obtineat, ut ibidem habetur.

2736.

Not. 3. Si Judex à quo, appellationem legitimè factam, rejiciat prætextu *frivole*, fieri eam posse coram Notario, & Testibus; aut Superiore ad quem per L. 19. C. h. t. ibi: *quod si victus oblatam, nec receptam à Judice appellationem affirmet, Prefectos adeat, ut apud eos de integro litiget, tanquam appellatione suscepta Superatus enim, si injustè appellare videbitur, lite perdit à notatus abscedet: at, si vicerit, contra eum Judicem, qui appellationem non receperit, ad nos referri necesse est, ut digno supplicio puniatur*. Quod verum est, licet Judex à quo, tali casu dedisset Apostolos refutatorios; de quibus dicam n. 2694.

2737.

Not. 4. quamvis attentare in jure idem significet, quod *inchoare delictum, & non perficere*, L. si quis non dicam C. de Episc. & Cler. frequentibus tamen idem est attentare, atque lite, & appellatione pendente, innovare L. unica ff. nil novari, & toto tit. ut lite pendente, in 6. Unde attentatum, de quo integro volumine Lancelotus, idem valet, atque, lite & appellatione pendente innovatum. Hinc cognoscere per viam attentati, seu num attentata post appellationem, revocanda sint? pertinet ad Judicem appellationis: nam, qui de principali cognoscit, is etiam de accessorio seu connexo cognoscere debet; atqui causa attentati revocandi, est accessoria, & connexa causæ appellationis; quippe ex eo dependens, num legitima ac frivola appellatio fuerit? ergo ad eundem Judicem pertinet cognoscere de justitia appellationis & attentatorum revo-

catione; intellige tamen nisi notorium sit, post appellationem aliquid indebitè, contra juris ordinem, attentatum esse; tum ipsemet Judex, qui malè attentavit (v. g. excommunicando innocenter) sententiam revocare deberet. Argum. c. cum teneam. 17. & c. cum cessante. 60. h. t. sicut etiam Metropolitanus per querelam, ut colligitur ex c. sollicitudinem 54. h. t. §. si verò, junct. gloss. eod.

Not. 5. appellatione pendente nihil innovari, seu de novo attentari, alioquin attentata revocari deberet c. Non solum. 7. de appell. in 6. & dicemus infra n. 2856. quæstio autem est, an, cum revocantur attentata, hæc revocatio locum habeat tam quoad judicem, quam quoad partem? vel tantum alterutrum? Resp. si appellatio judicialis interposita est, eam directè tendere contra judicem, ut is nihil interea mutare debeat; indirectè verò contra partem, ut nihil agat, quo status causæ immutetur c. cum teneatur, 17. de appell. ex quo habetur, quòd, per remedium attentati revocandi, adiri possit Judex, à quo appellatum est; quia, sicuti ipse pendente appellatione nihil immutare debet, ita etiam prohibere & revocare, si quid ab altero immutetur, aut attentetur; imò hoc ipso, quòd Judex à quo appellationi defert, tacitè prohibere censetur parti, ne quid innovet, aut attentet. v. g. occupando rem, sibi per sententiam adjudicatam, à qua appellatum est: si autem extrajudicialis, illam posse tendere contra quemvis, etiam non Judicem; consequenter eà pendente nihil fieri posse ab eo, contra quem facta est.

Not. 6. si appellatio extrajudicialis interposita sit generaliter, ac eà pendente immutatum aliquid sit (v. g. per spoliationem) per viam attentati posse actionem institui (ut fiat restitutio in integrum) tam contra attentantem, quam quemvis alium rei possessorem, etiam bonæ fidei, ut constat ex c. Bonæ memoriæ. 51. h. t. ubi Pontifex Abbatem, & Monachos, post interpositam appellationem, hac pendente, possessione spoliatos, in eum statum, in quo erant tempore appellationis, quæ ex probabilibus causis interposita fuit, mandat reduci, & temporis intermedii fructus eisdem restitui, jure proprietatis, utriusque parti salvo manente.

§. IV.